

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. Варна, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
 мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20223100502004 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Ю. Г. Д. и С. И. Д. срещу решение №2636/08.08.2022г., постановено по гр. дело №316/2021г. по описа на ВРС, в ЧАСТТА, с която е отхвърлено искането им да бъдат осъдени ответниците В. К. С. и Т. Х. Ив. – С.а да им предат владението на 0.5 кв.м. реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, намираща се между действащата кадастрална граница между имот 10135.2566.26 и 10135.2566.6528 и материализираната на мястото ограда, заключваща се между т.1, 2, 3, 4 и 5 на изготвената комбинирана скица, находяща се на л. 131, която комбинирана скица е неразделна част от решението, на основание чл. 108 ЗС. Жалбоподателите оспорват извода на първ.съд, че владението, упражнявано от ответниците не е неправомерно, тъй като извършеното трасиране и преместване на оградата е в рамките на допустимото отклонение. Твърдят, че този извод би бил верен ако оградата не била целенасочено преместена от ответниците в ущърб и в отсъствие на ищците. Считат за незаконосъобразен отказът на първ. Съд да осъди ответниците да им възстанови това, което те едностранно са завзели, като

считат, че по такъв начин се толерира едно неправомерно поведение. По изложените съображения молят въззивният съд да се произнесе с решение, с което да уважи предявения от тях ревандикационен иск, като бъдат осъдени ответниците да им предадат площта от 0.5 кв. м., за която съдът е приел, че се легитимират като собственици. Молят за присъждане на разноски за производството пред въззивната инстанция.

Чрез депозирания писмен отговор, въззиваемите В. К. С. и Т. Х. Ив. – С.а оспорват въззивната жалба. Считат обжалваната част на решението за правилна и законосъобразна, а оплакванията срещу решението – за неоснователни, тъй като същото е мотивирано и постановено съобразно събраните по делото доказателства и трайната съдебна практика. Излагат, че след като е анализирал правилно всички събрани по делото доказателства, първоинстанционният съд е направил законосъобразни и мотивирани изводи за неоснователност на искането за предаване на владението. По изложените съображения моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първ. решение – потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната част. Моли се за присъждане на разноски.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните фактически и правни положения:

Жалбата, по която е образувано настоящото възивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Обжалваното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на

правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

За да се произнесе по спора, съставът на Окръжен съд-Варна съобрази следното:

Производството е образувано по иск с правно основание чл. 108 от ЗС, предявен от Ю. Г. Д., ЕГН ***** и С. И. Д., ЕГН ***** срещу В. К. С., ЕГН *****, и Т. Х. Ив. - С.а, ЕГН *****, за приемане за установено, че ишците са собственици 6 кв.м., реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, при граници: от североизток имот ПИ 10135.2566.6528, от югозапад - ПИ с идентификатор 10135.2566.26 и от югоизток – брега на морето, заключен между т. А, В, С на представената на л. 36 скица и осъждане на ответниците да предадат владението на 6 кв.м., реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, при граници: от североизток имот ПИ 10135.2566.6528, от югозапад - ПИ с идентификатор 10135.2566.26 и от югоизток – брега на морето, заключен между т. А, В, С на представената на л. 36 от делото скица. Ишците излага, че през 2003 г. по време на брака си закупили от Т. Хр. Ч. и Ив.К. Ч.а празно дворно място от 750 кв.м., находящо се в гр. Варна, местност „Свети Никола“, представляващо ПИ с идентификатор 10135.2566.26, който по скица е 885 кв.м., при граници: от север – шосето Варна – к.к. Златни пясъци, от запад – ПИ 10135.2556.25, от юг – крайбрежната алея „Траката“ и от изток – ПИ 10135.2566.6528. На 21.06.2021г. се снабдили с констативен нотариален акт за собственост на горепосочения имот за неговата реална площ от 885 кв.м. От своя страна, ответниците придобили техния имот, представляващ ПИ 10135.2566.6528 ведно с изградените в него сгради чрез три последователни сделки – първата за покупко – продажба от 24.03.2016 г.; втората за замяна от 28.10.2016 г. и третата за покупко – продажба от 01.12.2016г. Ответниците пребивават целогодишно в имота си, докато ишците посещават техния само периодично. На 27.03.2021г. ишцата видяла как ответникът се опитва да

навлезе в нейния имот, за което сигнализираща компетентните органи и всички били предупредени да се въздържат от самоуправни действия. На 11.07.2021 г. оградата била преместена като ответниците завладели 6 кв.м., реална част от собствения им имот, при граници от североизток имот ПИ 10135.2566.6528, от югозапад - ПИ с идентификатор 10135.2566.26 и от югоизток – брега на морето. Молят за уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените в производството разноски. В о.с.з. ищците чрез процесуалния си представител заявяват, че спорната реална част се владее от 11.07.2021 г. от ответниците като желаят да бъдат признати за собственици на същата и да се осъдят ответниците да им предадат владението.

Чрез постъпилия писмен отговор, ответниците оспорват иска като заявяват, че спорната реална част от 6 кв.м. не попада в техния имот. Твърдят, че владеят имота явно, трайно и необезпокоявано като упражняват фактическа власт и върху спорната реална част от самото му придобиване, присъединявайки владението на техния праводател. Излагат, че ищците не владеят имота си от придобиването му през 2003 г. като същият е бил пустеещ до 2020г., когато са започнали почистването на диворастящата растителност. Между имота на ищците и този на ответниците на места е имало изградена ограда – плътна и телена, а на места е липсвала такава. През 2016 г. е извършено замерване от правоспособно лице и е установено, че частично изградената ограда между имота на ищците и техния не съвпада с кадастралната граница и навлиза навътре в техния имот. Твърдят, че са се противопоставили на съществуването на частична ограда и за заявили, че владеят имота в неговите кадастрални граници. През 2020 г. е извършено ново замерване с цел подаване на документи до Община Варна за получаване на разрешение за изграждане на ограда. Установено е повторно, че частично съществуващата между имотите ограда не е изградена по кадастралната карта и навлиза в техния имот. Предприели съответни действия по направата на ограда само там, където е липсвала, съгласно извършеното трасиране от 19.11.2020 г. Твърдят, че ищците не са собственици на претендираната реална част с площ от 6 кв.м. Считат предявения иск за неоснователен и молят за неговото отхвърляне. В о.с.з. ответниците чрез процесуалния си представител заявяват, че упражняват фактическа власт върху имота в границите му, съгласно кадастралния план и процесната част е от имота на ответниците въз основа на придобивните сделки, а в евентуалност на основание давностно

владение.

Съдът, предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

С договор за покупко – продажба, обективиран в НА № 26, том 1, рег. № 676, дело №18/30.01.2003г. С. И. Д. /по време на брака си с Ю. Д./ закупува празно място с площ 750 кв.м. в град Варна, местност „Свети Никола“, съставляващо имот пл. № 2020, а по скица, издадена въз основа на влязла в сила заповед № 2/16.01.2003 г. на Кмета на Община Варна за попълване на кадастрална основа – имот № 115 при граници: път Варна – Златни пясъци, крайбрежна алея „Траката“, пл. № 2019 и пл. № 116.

От приетия по делото НА нотариален акт за собственост върху недвижим имот № 190, том 2, рег. № 4221, дело № 344 от 21.06.2021г. се установява, че С. И. Д. и Ю. Г. Д. са признати за собственици на поземлен имот с идентификатор № 10135.2566.26, находящ се в град Варна, община Варна, област Варна, район Приморски, местност „Свети Никола“ с адрес на имота: град Варна, район Приморски, бул. „Княз Борис І“ № 99 с площ 885 кв.м. трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване при съсед: № 10135.2566.25, № 10135.2566.187, № 10135.2566.147 и № 10135.2566.6528.

С договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт № 176, том 1, рег. № 2269, дело № 146, от 24.03.2016 г. се установява, че Т. Х. Ив. – С.а и В. К. С. придобиват недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор 10135.2566.27 с адрес: град варна, ул. „Княз Борис І“ № 99 с площ по документ за собственост 669 кв.м., а по скица 696 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване при съсед: 10135.2566.26, 10135.2566.187, 10135.2566.147 и 10135.2566.28.

От приетия нотариален акт за замяна № 83, том 5, рег. № 9986, дело № 754 от 28.10.2016г., с установява, че на същата дата Т. Х. Ив. – С.а и В. К. С. прехвърлят на В. Г. В. реално определена част с площ 5 кв.м. от собствения си недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор 10135.2566.27 с адрес: град варна, ул. „Княз Борис І“ № 99 с площ по документ за собственост 669 кв.м., а по скица 696 кв.м., трайно

предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване при съсед: 10135.2566.26, 10135.2566.187, 10135.2566.147 и 10135.2566.28, а в замяна получават реално определена площ от 25 кв.м. от собствения си недвижим имот, находящ се в град Варна, район Приморски, представляващ поземлен имот с идентификатор № 10135.2566.28 с площ 697 кв.м. с начин на трайно ползване – ниско застрояване при граници на имота: 10135.2566.27; 10135.2566.187, 10135.2566.147, 10135.2566.29.

В резултат на извършената замяна е изменена и кадастралната карта като имотът на Т. Х. Ив. – С.а и В. К. С. е с идентификатор № 10135.2566.6528 с площ 716 кв.м. при съсед поземлен имот 10135.2566.147, поземлен имот с идентификатор № 10135.2566.26, поземлен имот с идентификатор № 10135.2566.187, проектен имот с идентификатор № 10135.2566.6529.

От договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 8, том 6, рег. № 11394, дело № 862 от 01.12.2016г. е видно, че Т. Х. Ив. – С.а и В. К. С. закупуват еднофамилна вилна сграда с идентификатор 10135.2566.6528.1, разположена в поземлен имот № 10135.2566.6528 и стопанска постройка № 10135.2566.6528.2, разположена в поземлен имот № 10135.2566.6528.

От приложения протокол за извършено трасиране от 19.11.2020 г., се установява, че по молба на Т. Х. Ив. – С.а и В. К. С. е извършено трасиране от правоспособно лице на собствения им недвижим имот – поземлен имот № 10135.2566.6528.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че на 11.03.2021г. Т. Х. Ив. – С.а, чрез писмо уведомява архитекта на район Приморски, че в качеството на собственик на поземлен имот № 10135.2566.6528 ще поставя лека ажурна ограда по чл. 151, ал.1, т.11 между поземлен имот № 10135.2566.6528 и поземлен имот № 10135.2566.26, във връзка с което □ е изпратено уведомление от 19.03.2021г. от архитекта на район Приморски, че при поставянето на леки прозирни огради и плътни огради с височина на плътната част до 0.60 м в рамките на поземления имот не се изисква разрешение за строеж.

Приобщена по делото е прокурорска преписка № 365000-30898/2021 г. по описа на Пето РУ – град Варна, от която е видно, че С. и Ю. Д.и са подали

сигнал за наличието на преместена ограда от страна на съседа им В. С., която навлиза в имота им с 20 см.

В о.с.з, проведено на 04.02.2022г. са разпитани водените от страните свидетели.

Свидетелят Д. Ат. Ат. знае, че В. от около 2006 г. има имот, който се намира преди новото кръгово на „Траката“ -в дясно. Не е чувал да има проблеми с оградата на имота като ползва и мястото до оградата и няма спор за това място. Знае, че сади зеленчуци покрай оградата в тази част, която се пада -като се застане срещу морето- от дясната страна. Не знае оградата да е местена от 2006 г. насам.

Свидетелката Ант. Вл. М.- съсед на страните в настоящото производство, от 21 години живее там. Знае, че В. има своя имот от 2015 г. - 2016 г. В. и Т. от 2003 г. са започнали да облагородяват имота като е чувала от В., че покрай оградата е негово място и затова го копае и от три години сади краставици и домати. Преди В. това място се е ползвало от квартиранти като в нея част си пускали кучето. Между имотите винаги е имало ограда - още от 2004 г. като не знае дали е местена или не. В имота на В. е влизала пет – шест пъти, откакто той е собственик.

Свидетелката Ив. Х. Г. познава ишците от 1988г. Знае, че имат имот, след „Пикадили парк“ между двете кръгови. В лявата страна оградата откъм ответниците започва с висока бетонна стена, след като се мине половината от парцела, оградата е телена с широк фундамент и накрая е телена. Такава е била оградата до април 2021г., но през юли 2021г. видяла, че оградата е местена като липсва тяхната мрежа. Твърди, че оградата, която знае върху бетоновата основа си личало как са преместени и се образувал един триъгълник с остър връх навътре в имота на ишците. Заявява, че от страната на съседа има дръвчета туи които сега са раздалечени от оградата. Посочва, че през 2020 г. и 2021 г. е ходила в имота, преди това не е ходила. Уточнява, че в момента фундаментът стои и се вижда, а оградата е преместена.

Свидетелят Ал. Ал. Ал. знае имота на ишците, откакто са го купили като в последните една – две години е ходил безброй пъти. От лявата страна съсед е В. като оградата с неговия имот около 2/3 е бетонна, а 1/3 е телена ограда. Същата е правена 2017 г. – 2018 г. като юни – юли 2021 г. с ищеца са правили долния край на оградата и са сложили няколко кола и тел, а след 15-

20 дена установили, че оградата е избутана като са навлезли около педя в мястото на ищците. Заявява, че през март 2021г. също е имало проблем с оградата като е била извикана полиция

Според заключението на единичната СТЕ, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, при геодезическо заснемане на процесната ограда, заключваща се между точките 1, 2, 3, 4 и 5 от изготвената комбинирана скица, между имота на ищците и този на ответниците, се установява, че тя съответства на общата граница в тази си част между имоти 10135.2566.26 и 10135.2566.6528. Максималното навлизане в имота на ищците е 3 см при т.4 и 16 см в имота на ответниците като и двете разлики са в рамките на допустимата грешка по чл.18, ал.4, т.1 от Наредба № РД-02-20-5 от 15 декември 2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри, която е 20 см. За процесните имоти преди влизане в сила на кадастралната карта е действал Кадастрален план изработен през 1977г. Имотите по този план са били съответно пл.№ 115 на ищците и пл.№ 116 на ответниците. Със заповед № РД[1]18-92/14.10.2008г. на ИД на АГКК е одобрена КККР с която имотът на ищците получава идентификатор 10135.2566.26, а имотът на ответниците 10135.2566.27(впоследствие променен на 10135.2566.6528). По двата кадастрални плана не е налице заповед за изменение на общата граница между процесните имоти. За процесните имоти няма одобрен актуален регулационен план. Заснемането на процесните имоти по КП от 1977г. е извършено по фотограметричен метод. Той позволява максимална точност в определяне на нематериализирани граници, каквато е била тази между процесните имоти от порядъка на 50-60 см. Заснемането на имотите по Кадастралната карта е извършено с прецизни електронни геодезически инструменти, позволяващи максимална грешка до 10 см. Съгласно заключението на вещото лице точността на кадастралната карта е в пъти по-голяма от тази на кадастралния план от 1977г. При все това максималната разлика в общата граница между процесните имоти по КК и КП е само 16 см в източната част при т.5, като в останалата част почти се припокриват. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че има навлизане и в единия и в другия имот като и двете навлизания са в рамките на допустимата грешка. Навлизането в имота на ищците от 3 см няма и дори 1 кв.м.

От заключението на тройната СТЕ, която съдът кредитира като

обективно и компетентно изготвена се установява, че отклонението на материализираната граница в южната част между двата имота е 2 см. навлизане в имота на ищите -10135.2566.26 - по КККР, съответно -8 см. навлизане в същия имот, съобразно границата от КП/1977г., който е действал до преди влизане в сила на кадастралната карта. Имотите по този план са били съответно пл.№ 115- на ищите и пл.№ 116 -на ответниците. Със заповед № РД-18-92/14.10.2008г. на ИД на АГКК е одобрена КККР, с която имотът на ищите получава идентификатор 10135.2566.26, а имотът на ответниците 10135.2566.27(впоследствие променен на 10135.2566.6528). Не са налице заповеди за изменение на имотните граници между двата процесии имота, не е установено отнемане и придаване на части във връзка с уреждане на регулационни сметки. В съдебно заседание вещите лица уточняват, че са мерили от страната на ПИ 26/на ищите/ като не са прибавяли тези 4 см. разлика от колчетата като 2 см разлика ще станат 6 см и вместо 25 см ще станат 29 см., което е общото навлизане в имота ответниците. Колчетата са от страната на ответниците като мрежата не е закрепена навсякъде към колчетата. Вещите лица посочват, че оградата е местена като на места мрежата не е привързана към колчетата. Максималното навлизане в имота на ищите общо е 0.5 кв.м. до 1 кв.м., което е толкова малко, че не може да се нанесе на скицата. Разликите са в границите на допустимата грешка. И двата случая е в допустимите грешки и по КП от 1977 и по кадастралната карта. Няма регулация за процесните имоти, няма и стара такава, има само кадастрален план от 1977 г. Спрямо кадастралния план и кадастралната карта навлизането е в границите на допустимата грешка, независимо, че има местена ограда. Трасирането, което е извършено е в допустимите стойности на отклонението по кадастралния план.

За да се произнесе по основателността на иск, съдът съобрази следното:

По предявения иск с правно основание чл. 108 ЗС, в тежест на ищеца е да докаже принадлежността на правото си на собственост, на твърдяното от него придобивно основание.

Ищите твърдят, че са собственици на процесния имот, представляващ 6 кв.м. реални части от ПИ 10135.2566.26, въз основа на договор за покупко-продажба.

Ревандикацията е иск на невладеещия собственик срещу владеещия

несобственик. По този иск ищецът трябва да докаже правото си на собственост и фактът че ответникът владее или държи имота към момента на предявяването на иска, а ответникът - основанието, на което осъществява владението или държането, ако твърди, че такова основание съществува. Ревандикационният иск съдържа в себе си установителния иск за собственост (установителна част) и осъдителния иск за предаване на владението или държането (осъдителна част), поради което съдът се произнася с два диспозитива: установителен - по него се формира сила на присъдено нещо по правото на собственост и осъдителен - по него се формира сила на присъдено нещо по притезанието за предаване на владението или държането.

Първоинстанционното решение в частта, с която съдът е признал за установено в отношенията между страните че Ю. Г. Д., ЕГН ***** и С. И. Д., ЕГН ***** са собственици 0.5 кв.м., реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, намираща се между действащата кадастрална граница между имот 10135.2566.26 и 10135.2566.6528 и материализираната на мястото ограда, заключваща се между т.1, 2, 3, 4 и 5 на изготвената комбинирана скица, находяща се на л. 131, която комбинирана скица става неразделна част от настоящото решение не е обжалвано.

Следователно спорът за собствеността върху процесната реална част от 0.5 кв.м. е разрешен с влязло в сила решение.

Предмет на обжалване е решение №2636/08.08.2022г. само в частта, с която е отхвърлено искането да се осъдят ответниците да предадат на ищите владението на 6 кв.м., реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, намираща се между действащата кадастрална граница между имот 10135.2566.26 и 10135.2566.6528 и материализираната на мястото ограда, заключваща се между т.1, 2, 3, 4 и 5 на изготвената комбинирана скица, находяща се на л. 131, която комбинирана скица става неразделна част от настоящото решение, на основание чл. 108 ЗС.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

И според двете експертизи, изслушани в хода на първоинстанционното производство, се установява, че оградата е поставена почти точно на кадастралната граница между двата имота, като отклонението е минимално: според единична СТЕ навлизането в имота на ищите е 3 см., което е под 1

кв.м., а от тройната СТЕ се установява, че навлизането е 2 см, а ако се мери от колчетата – 6 см, което е в рамките от 0.5 кв.м. до 1 кв.м. Следователно и според двете заключения, които са непротиворечиви, и кредитира като обективно и компетентно изготвени, съдът приема, че навлизането в имота на ищците е 0.5 кв.м., като навлизането варира, но максималното е 4 см. – най-широката част, или общо 25-29 см..

В НАРЕДБА № РД-02-20-5 от 15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството на основание ЗКИР, са посочени правилата за точността на нанесените в кадастралната карта поземлени имоти, сгради и съоръжения на техническата инфраструктура.

Вещите лица, изготвили експертизите са единодушни, че е налице разминаване между кадастралната граница и материализираната на мястото ограда /доколкото липсва влязъл в сила регулационен план по отношение на процесните имоти/, но същите са в границите на допустимите отклонения.

Следователно, установява се, че ответниците владеят реална част от имота на ищците от около 25-29 кв.см., но това владение е правомерно доколкото преместването на оградата е оглед съобразяването с местоположението на точната кадастралната граница между имотите, а отклонението на място е минимално. Съдът намира, че действителната граница между имотите е тази по кадастралната карта, тъй като заснемането на имотите по нея е извършено с прецизни електронни геодезически инструменти. Според вещите лица, изготвили тройната СТЕ, навлизането в имота на ищците е само 2 см.. В о.с.з. вещите лица заявяват, че при огледа се установява, че оградата действително е преметена, но отклонението е в допустимите граници, които са: когато се мери само една точка/без да се образува права/ -40 см., а когато е между две точки -20 см. Вещите лица посочват също, че на места оградата е прикрепена към колчетата, а на места – всички свободно, а диаметърът на самото колче е 4 см. В конкретния случай общото навлизането в имота на ищците е 25 см.

Освен, че е в рамките на допустимото отклонение по Наредба № РД-02-20-5 от 15.12.2016г., настоящият състав намира за уместно да посочи, че съобразно разпоредбата на чл. 48, ал.3 ЗУТ, оградите към съседните

урегулирани поземлени имоти се разполагат с равни части в двата имота. Вещите лица излагат, че колчетата са от страната на ответниците, което е логично след като те са поставили оградата, поради което мрежата, закрепена от външната им страна навлиза в имота на ищците. Следва да се отбележи, че доколкото оградата е обща и за двата имота, съответно обслужва и двата, то е житейски оправдано да навлиза минимално и в имота на ищците като се има предвид, че самите колчета са с диаметър 4 см.

Предвид изложеното, съдът намира, че искането за осъждане на ответниците да предадат владението на 0.5 кв.м. следва да бъде отхвърлено, тъй като навлизането от действителната кадастрална граница, измерена с точни електронни геодезически уреди в размер на 25 см., доколкото е минимално и в рамките на допустимото отклонение, то същото се явява правомерно по см. на Наредба № РД-02-20-5 /15.12.2016 г. Вр. чл. 48, ал.3 ЗУТ.

По изложените съображения, съдът намира, че въззивната жалба срещу първоинстанционното решение е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - потвърдено.

При този изход на спора, въззивниците следва да заплатят на въззиваемите направените в хода на настоящото производство разноски, които с оглед представения списък и договор за правна помощ, съдът определя в размер на по 500.00 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №2636/08.08.2022г. постановено по гр. дело №10316/2021г. по описа на ВРС, 47-ми състав в ЧАСТТА, с която се отхвърля искането на Ю. Г. Д., ЕГН ***** и С. И. Д., ЕГН ***** да се осъдят ответниците В. К. С., ЕГН *****, и Т. Х. Ив. - С.а, ЕГН ***** да им предадат владението на 6 кв.м., реална част от имот ПИ 10135.2566.6528, находящ се в град Варна, бул. „Княз Борис I“ № 99, намираща се между действащата кадастрална граница между имот 10135.2566.26 и 10135.2566.6528 и материализираната на мястото ограда, заключваща се между т.1, 2, 3, 4 и 5 на изготвената комбинирана скица,

находяща се на л. 131, която комбинирана скица пре-подписана от първ. съдия е станала неразделна част от решението, на основание чл. 108 ЗС.

В останалата част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Ю. Г. Д., ЕГН *****, адрес: град В*****, С. И. Д., ЕГН *****, адрес: ***** да заплатят на В. К. С., ЕГН *****, адрес: град ***** и Т. Х. Ив. - С.а, ЕГН *****, адрес: град ***** сумата от **500.00 /петстотин/ лева** разноси за адвокатско възнаграждение, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____